

сали два коня. Въроятно, двамата бългълци ще си сж услужили съ тѣхъ дождѣ границата, слѣдъ което сж ги харизали на вълци и гарвани.¹⁾

Както и да е, около края на зимата 1867. година ние намираме Христофоръ Петковъ въ Сливенъ при Чайковски, съ когото е водилъ приятелство день-до-пладне. — Христофоръ Петковъ слушалъ за полския литературъ още въ Русия. Чайковски и нѣколцина други герои отъ прѣди 1863. година се ползуваха съ голѣма извѣстность на равно съ геритѣ отъ 1830. година. Около имената на всинца се носеше, не безъ основание, по една легенда и въ сума тие легенди даваха заключението, че прѣснатитѣ емигранти подготвяватъ нѣкаква силна революция, която ще помете европейския деспотизмъ и заклѣтитѣ неприятели на полската свобода.

На 1815. година още великитѣ сили раздѣлиха Полша като залъкъ. Едно парче на нѣмци, друго на руси — това било всичко. Полската аристокрация и благороднитѣ, които играели голѣма роля въ политическата история на Полша, клѣкнали, — тѣхния гласъ не се слушалъ. Едно символично затишие настанало по цѣла Полша слѣдъ фаталната подѣлба. Но това била външната, измамлива страна на единъ таенъ заговоръ, който нито великиятъ херцогъ Константинъ, пълномощникъ на царя, нито и-ръ Николай могли да разбератъ, и още помалко императорския м-ръ принцъ Любецки, който самъ, съ подходни мѣрки, тикналъ напредъ индустриалното

¹⁾ Навѣрно, когато е билъ Ботйовъ въ Знаменка, ще да се е срѣщалъ съ Раковски, за което гатка и З. Стояновъ. Но ние казваме „навѣрно“, защото освѣнъ прѣдположенията, други достовѣрни факти ни липсватъ. Раковски е билъ въ ю. Русия и въ Бесарабия прѣзъ май — юли 1866. година. Допустимо е да се е срѣщалъ съ Ботйова. Но какъ, гдѣ и по кой пхтъ сж се опознали — това е неизвѣстно. Ние не можемъ да си присвоимъ свободата, която е привилегия за З. Стояновъ, Д. Т. Страшимировъ и други, да окичваме неизвѣстността съ измислици.